

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาสมรรถนะทางจิตสังคมของเด็กหญิงที่ถูกทารุณกรรมทางเพศในศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็กและมูลนิธิคุ้มครองเด็ก ใช้รูปแบบวิธีวิจัยเชิงบรรยาย (Descriptive Research) ศึกษา ณ จุดเวลาใดเวลาหนึ่ง (Cross - sectional study) เป็นการศึกษาเฉพาะกรณี (Case study) โดยใช้การสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (Indepth interview) และการสังเกต (Observation) ตามระเบียบวิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ประกอบกับการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative research) โดยการให้มาตราวัดความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองและภาวะซึมเศร้า

กลุ่มประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษานี้ เป็นเด็กหญิงที่ถูกทารุณกรรมทางเพศทุกรูปแบบ (แบบถูกล่วงเกินทางเพศในลักษณะไม่มีการสัมผัสร่างกาย และมีการสัมผัสร่างกาย) อายุระหว่าง 8 - 18 ปี รายเก่าและรายใหม่ที่กำลังได้รับการช่วยเหลือและพักอาศัยอยู่ในศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็กและมูลนิธิคุ้มครองเด็ก ในช่วงเดือนเมษายน ถึงกันยายน 2538 ซึ่งในขณะทำการศึกษามีจำนวนประชากรทั้งสิ้น 10 ราย โดยเป็นเด็กที่ได้รับความช่วยเหลือจากศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก จำนวน 2 ราย และได้รับความช่วยเหลือจากมูลนิธิคุ้มครองเด็ก จำนวน 8 ราย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล สำหรับการวิจัยครั้งนี้แบ่งออกได้เป็น 5 ตอน ดังนี้

1. ตอนที่ 1 แบบสัมภาษณ์

1.1 แบบสัมภาษณ์ข้อมูลส่วนตัวของเด็กหญิงที่ถูกทารุณกรรมทางเพศ ได้แก่ อายุ เชื้อชาติ ศาสนา การศึกษา

1.2 แบบสัมภาษณ์เจาะลึกข้อมูลเกี่ยวกับสภาพครอบครัวของเด็กที่ถูกทารุณกรรมทางเพศ ได้แก่ ข้อมูลเกี่ยวกับบิดามารดา ความสัมพันธ์ของสมาชิกในครอบครัว สภาพแวดล้อมภายในบ้าน

1.3 แบบสัมภาษณ์เจาะลึก ความคิดเห็นต่อการดำเนินชีวิตในด้านการศึกษา ด้านการประกอบอาชีพ ด้านการแต่งงานและการเลี้ยงดูบุตร

2. ตอนที่ 2 เป็นแบบสังเกตอาการผิดปกติที่แสดงออกเป็นปัญหาในด้านพฤติกรรม อารมณ์ สุขภาพร่างกาย การนอน การรับประทานอาหาร การเรียน และการสร้างสัมพันธภาพกับบุคคล

3. ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับกลไกของการหาจุดรวมทางเพศต่อเด็ก

4. ตอนที่ 4 เป็นแบบมาตราวัดความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง โดยใช้แบบประเมินด้วยตนเอง ของ คูเปอร์ สมิท (Coopersmith Self - Esteem Inventories : CSEI ฉบับนักเรียน จำนวน 58 ข้อความ)

แบบประเมินด้วยตนเอง ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง ของ คูเปอร์ สมิท นี้ ได้รับการพัฒนาโดย สุใจ ตั้งทรงสวัสดิ์ และบุปผา อัญยัต ที่ได้นำข้อความทั้งหมดจำนวน 58 ข้อ มาแปลและเรียบเรียงภาษา จากนั้นได้ทำการทดสอบความตรงทางภาษา (face validity) และนำข้อความทั้งหมดรวมกับฉบับที่แปลโดย ศติกานต์ ชนะโสทร และ จันท์ฉาย พิทักษ์ศิริกุล รวม 116 ข้อความ นำไปทดสอบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนทอวัง และโรงเรียนบางกะปิ จำนวน 100 คน เพื่อหาค่าอำนาจจำแนกรายข้อของข้อคำถาม ได้ข้อความที่วัดความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองที่มีอำนาจจำแนกสูง จำนวน 42 ข้อ มีค่าความเที่ยง (reliability) เท่ากับ .83 . เมื่อนำมารวมกับข้อความที่วัดการตอบไม่ตรงตามความเป็นจริง จำนวน 8 ข้อ รวมเป็นแบบประเมินด้วยตนเองฉบับสมบูรณ์ 50 ข้อ ดังนั้นจึงเป็นข้อความที่ต้องคัดออกไป เพราะไม่มีค่าอำนาจจำแนกรายข้อจำนวน 8 ข้อ

แต่ในการนำแบบประเมินด้วยตนเอง CSEI มาใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้พิจารณาแล้วพบว่า ข้อความที่คัดออกจำนวน 8 ข้อ นั้น เป็นข้อความที่เหมาะสมในการประเมินความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของประชากรที่จะศึกษา ผู้วิจัยจึงได้นำข้อความที่คัดออกทั้งหมดที่ได้รับการทดสอบความตรงทางภาษามาแล้วเข้ามารวมด้วย เป็นแบบประเมินด้วยตนเองความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง จำนวนทั้งสิ้น 58 ข้อความ

ลักษณะของเครื่องมือ

แบบประเมินด้วยตนเอง CSEI นี้ ลักษณะเป็นประโยคบอกเล่ารายงานตนเอง โดยเด็กหญิงที่ถูกหาจุดรวมทางเพศจะพิจารณาข้อความเหล่านั้นว่า "ใช่" หรือ "ไม่ใช่" ด้วยตนเอง แบบประเมินนี้แบ่งออกเป็น 5 ด้าน คือ

- ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองโดยทั่วไป (General Self Subscale Score) มี 26 ข้อความ ได้แก่ ข้อความที่ 1, 3, 4, 7, 10, 12, 13, 15, 18, 19, 24, 25, 27, 30, 31, 34, 35, 38, 39, 43, 47, 48, 51, 55, 56, 57

- ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองด้านโรงเรียน (School - Academic Subscale Score) มี 8 ข้อความ ได้แก่ ข้อความที่ 2, 17, 23, 33, 37, 42, 46, 54

- ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองด้านครอบครัวและผู้ปกครอง (Home-Parents Subscale Score) มี 8 ข้อความ ได้แก่ 6, 9, 11, 16, 20, 22, 29, 44
- ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองด้านสังคมสัมพันธ์ (Social Self-Peers Subscale Score) มี 8 ข้อความ ได้แก่ 5, 8, 14, 21, 28, 40, 49, 52
- การตอบที่ไม่ตรงตามความเป็นจริง (Lie Scale Score) มี 8 ข้อความ ได้แก่ 26, 32, 36, 41, 45, 50, 53, 58

วิธีการตอบ

ผู้ตอบแบบประเมินจะต้องตอบโดยกาเครื่องหมาย (√) ลงในช่อง "ใช่" หรือ "ไม่ใช่" ช่องใดช่องหนึ่งที่ตรงกับความรู้สึกนึกคิดของตนมากที่สุด

เกณฑ์การให้คะแนน

เนื่องจากแบบประเมินด้วยตนเองนี้ประกอบด้วยข้อความที่บรรยายเกี่ยวกับตนเองทั้งด้านบวกและด้านลบ เกณฑ์การให้คะแนนจึงแตกต่างกันคือ ข้อความด้านลบที่ตอบว่า "ไม่ใช่" จะได้คะแนน 1 คะแนน ได้แก่ข้อ 2, 3, 6, 7, 10, 11, 12, 13, 15, 16, 17, 18, 21, 22, 23, 24, 25, 30, 31, 34, 35, 40, 44, 46, 48, 49, 51, 52, 54, 56, 57

ส่วนข้อความด้านบวกที่ตอบว่า "ใช่" จะได้คะแนน 1 คะแนน ได้แก่ข้อ 1, 4, 5, 8, 9, 14, 19, 20, 27, 28, 29, 33, 37, 38, 39, 42, 43, 47, 55

ข้อความที่วัดการตอบไม่ตรงตามความเป็นจริง ได้แก่ข้อ 26, 32, 36, 41, 45, 50, 53, 58 ถ้าตอบว่า "ใช่" ได้ 1 คะแนน แล้วแยกคะแนนออกต่างหาก ทั้งนี้เนื่องจาก คูเปอร์ สมิท มีเจตนาในการตรวจสอบการตอบแบบปกป้องตนเอง (defensiveness) ถ้าผู้ตอบตอบแบบปกป้องตนเอง คะแนนในด้านนี้จะสูง เพราะผู้ตอบไม่ได้ตอบตามความเป็นจริงและรู้เจตนาของแบบวัด จึงพยายามตอบในทางที่ตนเองอยากจะเป็น ดังนั้นจึงไม่นำมารวมกับคะแนนรวมในด้านอื่นของแบบประเมิน แต่จะนำมาพิจารณาความเชื่อถือได้ของผู้ตอบ ซึ่งในการศึกษาหากพบว่าถ้าผู้ตอบข้อความทั้ง 8 ข้อ ได้คะแนนมากกว่าหรือเท่ากับ 5 ถือว่าผู้ตอบไม่ได้ตอบตามความเป็นจริง

การแปลผล

คะแนนรวมของแบบวัด CSEI มีจำนวนเต็ม 100 คะแนน ซึ่งได้จากคะแนนตามรายด้านทั้ง 4 ด้าน คือ ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองโดยทั่วไป ด้านสังคม ด้านครอบครัวและผู้ปกครอง ด้านโรงเรียน รวมทั้งสิ้น 50 คะแนน จากนั้นนำคะแนนที่ผู้ตอบตอบได้ไปคูณด้วย 2

- 1 - 25 หมายถึง ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง ระดับต่ำ
 26 - 50 หมายถึง ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง ระดับปานกลางค่อนข้างต่ำ
 51 - 75 หมายถึง ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง ระดับปานกลางค่อนข้างสูง
 76 - 100 หมายถึง ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง ระดับสูง

5. ตอนที่ 5

เป็นมาตรวัดภาวะซึมเศร้าโดยใช้แบบประเมินด้วยตนเอง Children's Depression Inventories ของ มาเรีย โคแควคส์ (Maria Kovacs, 1985) จำนวน 27 ข้อ การสร้างเครื่องมือจากการศึกษาในต่างประเทศในกลุ่มคนไข้และเด็กปกติจำนวนมาก พบว่า validity และ reliability ของ CDI อยู่ในเกณฑ์ที่ดี โดยมี internal consistency = 0.70 - 0.86, item-total score correlation coefficient = 0.29 - 0.62, test retest correlation coefficient (1) = .82 ($p < 0.0001$)

สำหรับในประเทศไทย อุมพร ตรังคสมบัติ และดุสิต ลิขนะพิชิตกุล (2535) ได้แปล CDI เป็นภาษาไทยและศึกษาคุณสมบัติทางสถิติในเด็กไทยอายุ 10 - 15 ปี จำนวน 139 คน พบว่า CDI มี inter-item correlation มีค่าเฉลี่ย = 0.1526 item-total correlation เท่ากับ 0.09 - 0.57 และ reliability coefficient อยู่ในเกณฑ์ดี คือค่า α เท่ากับ 0.83 roc curve พบว่า cutting point ที่แยกเด็กที่มีอารมณ์เศร้าออกจากเด็กที่ไม่มีอารมณ์เศร้า คือ ค่าคะแนน CDI ที่ 15 ขึ้นไป โดยที่ค่าคะแนนนี้ CDI มี sensitivity = 78.7 % specificity = 91.3 % positive predictive value = 89.4 %

จากการศึกษาดังกล่าวพบว่า CDI มีคุณสมบัติทางสถิติที่เหมาะสมสำหรับใช้เป็นเครื่องมือประเมินภาวะซึมเศร้า แม้ว่าทฤษฎีครั้งนี้จะศึกษาในกลุ่มประชากรที่มีอายุต่ำกว่ากลุ่มตัวอย่างของการศึกษาข้างต้น คือมีอายุตั้งแต่ 8 ปีขึ้นไป แต่เมื่อพิจารณาถึงพัฒนาการทางด้านสติปัญญา (cognitive theory) ของ เพียเจต์ (Jean Piaget) แล้วพบว่า กลุ่มประชากรที่ศึกษาครั้งนี้กับกลุ่มตัวอย่างที่ อุมพร ตรังคสมบัติ ใช้ศึกษา อยู่ในขั้นพัฒนาการวัยเดียวกัน คือ ระยะแก้ปัญหาด้วยเหตุผลเชิงรูปธรรม (concrete operational stage) เป็นช่วงที่เด็กอายุประมาณ 7 - 11 ปี กับระยะแก้ปัญหาด้วยเหตุผลเชิงนามธรรม (formal operational period) เกิดขึ้นในเด็กอายุ 11 ปีขึ้นไป เมื่อยึดหลักทฤษฎีดังกล่าว ทำให้ผู้วิจัยคาดว่ากลุ่มประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้จะมีความเข้าใจภาษาและความหมายของแบบประเมินด้วยตนเอง CDI นี้ได้

ลักษณะของเครื่องมือ

แบบประเมินด้วยตนเอง CDI นี้ ใช้สำหรับประเมินอาการซึมเศร้าในเด็กวัยเรียนและวัยรุ่น ประกอบด้วยคำถาม 27 ข้อ มีลักษณะเป็นประโยคบอกเล่า ในแต่ละข้อจะมี 3 ข้อย่อย โดยให้ผู้ตอบตอบตามความรู้สึกและความคิดที่ตรงกับตนเองมากที่สุด

วิธีการตอบ

ผู้ตอบแบบประเมินด้วยตนเองจะต้องตอบโดยการกาเครื่องหมาย x หรือวงกลมรอบข้อความใดข้อความหนึ่งในแต่ละข้อคำถาม ซึ่งตรงกับความรู้สึกและความคิดของตนเองมากที่สุด ในช่วง 2 สัปดาห์ที่ผ่านมา

เกณฑ์การให้คะแนน

เนื่องจากแบบประเมินด้วยตนเองนี้ ในแต่ละข้อจะประกอบด้วยข้อความซึ่งใช้ประเมินภาวะซึมเศร้าในแต่ละด้าน การเรียงลำดับข้อความในแต่ละข้อนั้นแตกต่างกัน จึงทำให้เกณฑ์การให้คะแนนแตกต่างกันไป ในการให้คะแนนจะมีลักษณะเป็น 0, 1, 2 และบางข้อจะเป็นลักษณะ 2, 1, 0

เกณฑ์การให้คะแนนแบบ 0, 1, 2 มีทั้งหมด 14 ข้อ ได้แก่ข้อ 1, 3, 4, 6, 9, 12, 14, 17, 19, 20, 22, 23, 26, 27

เกณฑ์การให้คะแนนแบบ 2, 1, 0 มีทั้งหมด 13 ข้อ ได้แก่ข้อ 2, 5, 7, 8, 10, 11, 13, 15, 16, 18, 21, 24, 25

การแปลผล

คะแนนรวมของ CDI มีได้ตั้งแต่ 0 ถึง 54 คะแนน

คะแนนตั้งแต่ 15 ขึ้นไป หมายถึง มีภาวะซึมเศร้า

คะแนนต่ำกว่า 15 หมายถึง ไม่มีภาวะซึมเศร้า

การสร้างเครื่องมือ

1. แบบสัมภาษณ์ตอนที่ 1 และแบบสอบถามตอนที่ 3 ผู้วิจัยสร้างข้อคำถามจากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
2. แบบสังเกตตอนที่ 2 ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับผลกระทบทางจิตใจของเด็กที่ถูกทารุณกรรมทางเพศในต่างประเทศ โดยคัดเลือกเฉพาะอาการผิดปกติที่พบได้บ่อยมาสร้างเป็นข้อคำถาม
3. นำเครื่องมือทั้ง 5 ตอนไปตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา (content validity) โดย
 - นำเครื่องมือตอนที่ 1 - 3 ไปปรึกษาผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน ได้แก่ จิตแพทย์เด็ก 1 ท่าน นักสถิติ 1 ท่าน และนักสังคมสงเคราะห์ 1 ท่าน
 - นำเครื่องมือตอนที่ 4 และ 5 ไปปรึกษาผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน ได้แก่ จิตแพทย์เด็ก 2 ท่าน และนักสถิติ 1 ท่าน

4. นำเครื่องมือทั้ง 5 ตอนไปทดลองใช้ (try out) กับเด็กหญิงที่ถูกทารุณกรรมทางเพศที่มารับการรักษาที่แผนกจิตเวชศาสตร์ ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ โรงพยาบาลศิริราช จำนวน 5 ราย เพื่อตรวจสอบความเข้าใจในภาษาและเนื้อหาของเครื่องมือที่ใช้ โดยเฉพาะแบบประเมินด้วยตนเองตอนที่ 4 และ 5 ผู้วิจัยได้สอบถามความเข้าใจของกลุ่มทดลองใช้ ตามรายชื่อของแบบประเมิน โดยให้กลุ่มทดลองใช้อธิบายความหมายของข้อความแต่ละข้อ

5. นำเครื่องมือทั้ง 5 ตอนมาปรับแก้ และนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบอีกครั้งหนึ่ง ก่อนนำเครื่องมือไปใช้กับกลุ่มประชากรที่ศึกษา

6. ในการนำแบบประเมินด้วยตนเองตอนที่ 4 และ 5 ซึ่งเป็นแบบประเมินชนิดมาตรวัด (Scale) มาใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยไม่ได้นำแบบประเมินด้วยตนเองทั้ง 2 ฉบับมาทดสอบความเที่ยง (Reliability) ทั้งนี้เนื่องจากข้อจำกัดในเรื่องของจำนวนเด็กที่ถูกทารุณกรรมทางเพศ ที่จะนำมาเป็นกลุ่มทดลองใช้เครื่องมือ นั้น มีจำนวนน้อยมาก ผู้วิจัยสามารถเก็บรวบรวมจำนวนเด็กที่ถูกทารุณกรรมทางเพศที่มารับการรักษาที่แผนกจิตเวชศาสตร์ โรงพยาบาลศิริราช ได้เพียง 5 ราย ซึ่งจำนวนของเด็กเพียงเท่านั้นไม่เพียงพอที่จะหาค่าความเที่ยงของเครื่องมือได้ ดังนั้นเครื่องมือตอนที่ 4 และ 5 จึงหาค่าความตรงตามเนื้อหาได้เพียงเท่านั้น

การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเป็นผู้รวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยดำเนินการดังต่อไปนี้

1. ติดต่อขออนุญาตลงเก็บข้อมูลและขอความร่วมมือจากเจ้าหน้าที่ของศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็กและมูลนิธิคุ้มครองเด็ก
2. สร้างสัมพันธภาพกับเด็กที่ถูกทารุณกรรมทางเพศ โดย
 - แนะนำตัวผู้วิจัยว่าเป็นพยาบาล กำลังศึกษาระดับปริญญาโทของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ต้องการศึกษาเกี่ยวกับสภาพชีวิตของเด็กที่ถูกทารุณกรรมที่อาศัยอยู่ในมูลนิธิคุ้มครองเด็ก หรือศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก เพื่อเป็นแนวทางในการช่วยเหลือดูแลทางด้านสาธารณสุขให้แก่เด็กเหล่านี้
 - ทำหน้าที่เป็นผู้ดูแลเด็กในบ้านพักแบบไปเช้าเย็นกลับ โดยการอยู่เป็นเพื่อนเล่นกับเด็กเล่นนิทาน ให้คำปรึกษาและแนะนำในเรื่องการเรียนและเรื่องอื่น ๆ เพื่อให้เด็กคุ้นเคยและไว้วางใจ
 - สังเกตพฤติกรรมและอาการผิดปกติที่แสดงออกเป็นปัญหาในด้านต่าง ๆ ของกลุ่มประชากรที่ศึกษา รวมทั้งขอข้อมูลเพิ่มเติมจากเจ้าหน้าที่ของบ้านพักทั้ง 2 แห่ง
 - การสร้างสัมพันธภาพกับเด็กให้คุ้นเคยและเริ่มไว้วางใจนั้น รวมระยะเวลาทั้งสิ้นประมาณ 2 เดือน โดยสังเกตจากการที่เมื่อเด็กเห็นผู้วิจัยเดินเข้าบ้านพักมาในตอนเช้า ก็จะเข้ามา

หักท่ายและให้ผู้วิจัยอยู่เป็นเพื่อนคุยหรือเล่นนิทานให้ฟัง บางครั้งที่ผู้วิจัยติดธุระทำให้มาบ้านพักช้ากว่าปกติ เด็กจะถามถึงสาเหตุที่มาสาย และมีเด็กหลายคนที่ไม่เล่าเรื่องครอบครัวของตนเองให้ฟัง โดยที่ผู้วิจัยไม่ได้ซักถาม

3. เมื่อกลุ่มประชากรเริ่มไว้วางใจแล้ว จึงเริ่มเก็บรวบรวมข้อมูลโดย

3.1 สัมภาษณ์ข้อมูลส่วนตัวของเด็กหญิงที่ถูกทารุณกรรมทางเพศแต่ละคน

3.2 สัมภาษณ์เด็กเจาะลึกเกี่ยวกับ

- ลักษณะสภาพครอบครัว ความสัมพันธ์ของบิดามารดาและสมาชิกในครอบครัว ครอบครัวหรือบุคคลที่เด็กอาศัยอยู่ด้วย รวมทั้งสภาพแวดล้อมภายในบ้าน
- ความคิดเห็นเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตในอนาคต ด้านการศึกษา การประกอบอาชีพ การแต่งงานและการเลี้ยงดูบุตร

ในกรณีที่เด็กบางคนให้ข้อมูลลับสนหรือไม่กระจำจชัดเกี่ยวกับสภาพครอบครัว ผู้วิจัยจะสอบถามจากเจ้าหน้าที่บ้านพักร่วมด้วย

3.3 สอบถามเจ้าหน้าที่ผู้ดูแลเด็กเกี่ยวกับกลไกของการทารุณกรรมทางเพศต่อเด็ก ได้แก่ อายุเริ่มต้นที่เด็กถูกทารุณกรรมทางเพศครั้งแรก ระยะเวลาของการถูกทารุณกรรมทางเพศก่อนได้รับความช่วยเหลือ ระยะเวลาที่อยู่ในความคุ้มครองของศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก และมูลนิธิคุ้มครองเด็ก บุคคลที่ให้ความช่วยเหลือเด็ก ลักษณะทั่วไปของผู้กระทำทารุณกรรมทางเพศต่อเด็ก ชนิดของการทารุณกรรมทางเพศ และลักษณะวิธีการที่ใช้

3.4 ให้เด็กแต่ละคนประเมินแบบประเมินด้วยตนเอง ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง (CSEI) และภาวะซึมเศร้า (CDI)

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ตรวจสอบแบบประเมินด้วยตนเอง ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง CSEI แบบประเมินด้วยตนเอง ภาวะซึมเศร้า CDI และแปลผลคะแนนของแบบประเมินแต่ละฉบับ
2. นำข้อมูลทั้งบันทึกไว้จากการสัมภาษณ์และการสังเกต และแบบประเมินด้วยตนเองทั้ง 2 ฉบับที่ได้แปลผลแล้ว มาวิเคราะห์ในเชิงพรรณนา (Descriptive)